

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΛΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεύνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσῃ εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμίδου ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειράν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτέρων κρητικῶν Δικαστηρίων.

Ἄριθ. 90 τοῦ 1908.

Εἰσηγητὴς Μάρκος Δημητρακάκης

Συμφωνία καθ' ἣν ἀναλαμβάνει τις τὴν δι' ἰδίων ὑλικῶν κατασκευὴν ὀρισμένων εἰδῶν ἀντὶ ὀρισμένου τιμήματος εἶναι ἀγοραπωλησία κινήτων, ἐπὶ συντάξεως δὲ συμβολαίου περὶ ταύτης πωλήσεως πληρῶνται τὰ ἐπὶ πωλήσεως κινήτων ὀριζόμενα τέλη, δὲν δικαιούται δὲ τὸ Δημόσιον νὰ προσδιορίσῃ αὐτὰ ἄλλως.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ ἐφεσείοντος συνταχθέντι ὑπ' ἀριθ. 353 συμβολαίῳ ἀνα-

φερομένη σύμβασις εἶναι ἀγοραπωλησία διότι ἐν αὐτῷ ἀναφέρονται τὰ στοιχεῖα αὐτῆς, ἤτοι ἡ συμφωνία ἵνα ὁ ἐφεσείβλητος ἀντὶ τιμήματος ὀρισμένου κατασκευάσῃ δι' ἰδίων ὑλικῶν σκευὰ πρῶτισμένα διὰ τὴν χρῆσιν τῶν ἀνδρῶν τῆς χωροφυλακῆς ἐπὶ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα· ὅθεν δὲν πρόκειται περὶ τῆς περιπτώσεως, ἣν προβλέπει τὸ ἄρθρον 3. § 24 τοῦ περὶ διατιμῆσεως τῶν συμβολαιογραφικῶν τελῶν νόμου, ὡς ἐσφαλμένως ἔκρινεν ἡ προσβαλλομένη ὀριστικὴ ἀπόφασις, ἤτοι περὶ πωλήσεως ἐκ διαταγῆς ἢ περὶ ἀναγκαστικῆς ἐκποιήσεως, ἀλλὰ περὶ πωλήσεως κινήτων καὶ συνεπῶς ἐφαρμοστέον εἶνε τὸ τοῦ ἄρθρου 3 ἐδάφιον 21.

Ἐπειδὴ ἡ ἐν τῷ εἰρημένῳ συμβολαίῳ μνεία ὅτι τοῦτο ἐγένετο χωρὶς νὰ ὀρισθῇ ἡ ἀξία τῶν κατασκευασθησομένων σκευῶν συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' ἀριθ. 320 τῆς 7 Ἰουλίου 1906 ἔγγραφο τοῦ Συμβούλου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς, δὲν ἀποστερεῖ τὸν ἐφεσείοντα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν νόμιμον καταβολὴν παρὰ τοῦ ἐφεσείβλητου τῶν Συμβολαιογραφικῶν τελῶν, καὶ ἀληθὲς δὲ ἀκόμη ἀν' ὑποθετῆ, ὅτι ὁ ἐφεσείων ἐγνώριζε προηγουμένην διαταγὴν τοῦ Συμβούλου βασιζομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3196 τῆς 3 Ἰουλίου 1906 ἔγγραφο πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον τῆς χωροφυλακῆς, καθὼ ἔδει ὁ ἐφεσείβλητος νὰ πλη-

ρώση τέλος συμβολαίου συμφωνητικού αὔτη δὲν προκαλάσσει τὸν ἐφεσίβλητον τῆς πληρωμῆς, διότι ὁ Σύμβουλος δὲν ἠδύνατο νὰ παραιτηθῇ ἀπαιτήσεως νομίμου τοῦ Δημοσίου, οὔτε ν' ἀναιρέσῃ δικαιώματα ἀνήκοντα εἰς τὸν Συμβολαιογράφον ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ Συμβολαίου. ἦτοι ὁ Σύμβουλος ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν ἐφ' ὅσον συντάσσεται Συμβόλαιον ἐνώπιον συμβολαιογράφου δὲν δύναται νὰ προσδιορίσῃ ἄλλως τὸ πληρωτέον τέλος ἢ ὅπως ὁ Νόμος ὀρίζει.

Ἄριθ. 101 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Ἡ μετὰ τὴν ἐπιταγὴν ἀποδοχῆ μερικῆς τοῦ χρέους καταβολῆς καὶ ἡ χορηγία προθεσμίας διὰ τὸ ὑπόλοιπον ἀποτελεῖ σιωπηρὰν παραιτήσιν τῆς ἐπιταγῆς.

Ἐπειδὴ οἱ ἐκκαλοῦντες προσάγουσιν, ὡς ὑπεχρέωθησαν διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως, τὸ ὑπ' ἀριθμ. 39829 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Ἰω. Κουφάκη, ἐξ οὗ προκύπτει ὅτι κατὰ τὴν 22αν Ἰανουαρίου 1904 κατέβηλον πρὸς τὸν κληρονομηθέντα ὑπὸ τῶν ἐφεσιβλήτων δρ. 160 ἔναντι τοῦ πρὸς πληρωμὴν ἐπιτασσόμενου χρέους καὶ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῖς ἐχορηγήθη προθεσμία μέχρι τέλους Δεβρίου 1904, ἐὰν δὲ μετὰ τὴν λήξιν ταύτης ἤθελε μείνει ὑπόλοιπον μέχρι τὸ πολὺ 300 δρ. παρετίετο καὶ αὐτὸς ἡ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν τούτου ἐπὶ ἕξι μῆνας ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς πρώτης· ἐξεταστέον ἐπομένως ἤδη ἐστὶν ἂν ἐκ τῆς ἀνωτέρω καταβολῆς ἢ τῆς χορηγηθείσης προθεσμίας συνάγεται ὅτι ὁ δανειστὴς παρητήθη σιωπηλῶς τῆς ἀνακοπτομένης ἐπιταγῆς ὡς οἱ ἐκκαλοῦντες διατείνονται ἢ μὴ.

Ἐπειδὴ, εἰ καὶ ἠδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ὁ κληρονομηθεὶς παρὰ τῶν ἐκκαλοῦντων λαβὼν μέρος τῶν ὀφειλομένων καὶ χορηγήσας προθεσμίαν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου δὲν παρητήθη σιωπηρῶς τῆς ἐπιδίκου

ἐπιταγῆς, καθὼς ἢ ἐκ μέρους τοῦ δανειστοῦ ἀποδοχῆ μικρᾶς καταβολῆς ἔναντι τοῦ ὄλου, ὡς ἐν προκειμένῳ, καὶ ἡ δόσις προθεσμίας πρὸς πληρωμὴν τοῦ ὑπολοίπου μᾶλλον δεικνύει, ὅτι οὗτος ἠθέλησε προσωρινὴν εὐκολίαν νὰ παρέξῃ τῷ ὀφειλέτῃ, ὅπως προλάβῃ τὴν ἐκτέλεσιν δι' οἰκονομίαν χρημάτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς χορηγηθείσης προθεσμίας, καὶ ὅτι ἐπομένως τὸ περὶ τοῦ ἔναντιου παράπονον τῆς ἐφέσεως ἔδει ν' ἀπορριφθῇ ὡς ἀβάσιμον, ἀπορριπτομένης τῆς ἐφέσεως, ἐπικυρουμένης τῆς ἐκκαλομένης ἀποφάσεως καὶ ἐκπιπτομένου ἐκ τῆς ἐπιταγῆς τοῦ ἀνωτέρω ποσοῦ τῶν 160 δραχμῶν, μᾶλλον ταῦτα.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν κρατήσασαν γνώμην δύναται μὲν ὁ δανειστὴς, ὅσας καὶ ἂν παρέλθῃ χρόνος ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς, νὰ προβῇ εἰς ἐκτέλεσιν, οὐχ ἦττον ὁσάκις ἐκ τῶν περιστάσεων συνάγεται ὅτι ἐγκατέλειψε τὴν ἐπιταγὴν, ὑπάρχει ἀνάγκη δευτέρως ταυταύτης ἵνα προβῇ ἢ ἐκτέλεσις, σιωπηρὰ δὲ παραιτήσις πάντως συνάγεται, ἦταν ὁ δανειστὴς, ὡς ἐν προκειμένῳ, λαμβάνῃ μέρος τοῦ χρέους καὶ χορηγῇ συνάμα προθεσμίαν τῷ ὀφειλέτῃ, οὐδεμίαν ἐπιφύλαξιν ποιούμενος περὶ τῶν ἐκ τῆς ἐπιταγῆς ἀπορρέοντων δικαιωμάτων του (Οἶκον Ἐγχειρ. Πολ. Δικον. 262 σημ. 2 Dalbor ἄρθ. 32, 33 Carre 1997 Ρουσοπ. 28, 29) Κατ' ἀκολουθίαν βásiμόν ἐστὶ τὸ παράπονον τῶν ἐκκαλοῦντων σιωπηρᾶς παραιτήσεως τῆς ἐπιταγῆς.

Ἄριθμ. 102 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Πληρωμὴ χρέους ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος, ἀναγομένη εἰς ἐποχὴν πρόγενεστέαν τῆς ὀρισθείσης ὡς ἡμέρας παύσεως τῶν πληρωμῶν, δὲν εἶναι πικρὸς ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ χρέους ἐνυποθήκου ἢ δὲ ἀπαλλασσομένη τῆς υποθήκης περιουσία μὲνει ἐλευθέρᾳ ἐπ' ὀφελείᾳ τῆς ομάδος.

Ἐπειδὴ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 718 τῆς 14 Ἀπριλίου 1905 συμβόλαιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἰω. Βολβεράκη, τὸ προβαλλόμε-

νον υπό του έκκαλοῦντος καὶ ἐφεισβλήτου Γ. Φούμη πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ του ὅτι ἐξωφλήθη τὸ χρέος, ὕπερ ἐπιτάσσεται νὰ πληρώσῃ ὡς ἐγγυητής, ἀπὸ τὸν πρωτοφειλέτη: Ἰβραήμ. Τσακουσάκη, καὶ ἐπομένως δὲν εὐθύνεται εἰς πληρωμὴν, δὲν εἶναι ἀκυρον ὡς ἀβασίμως ἐνίσταται ὁ ἀντίδικός του, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ πρωτοφειλέτης κατὰ τὴν σύνταξιν αὐτοῦ εἶχε κηρυχθῆ εἰς κητάστασιν πτωχεύσεως, ὀρισθείσης ὡς ἡμέρας παύσεως τῶν πληρωμῶν του τῆς 1 Ἰανουαρίου 1905, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 119 ἐ. ἑ. ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν, καθόσον ἡ καταρτισθεῖσα δι' αὐτοῦ σύμβασις μετὰ τοῦ πτωχεύσαντος καὶ τοῦ ἐπικαλουμένου τὴν ἀκυρότητα Ρουστέμ. Μπιστολάκη, ἀμφοτεροβαρῆς οὔσα, δὲν κρίνεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθ. 156 τοῦ ἐμπορικοῦ νόμου τοῦ κηρύσσοντος αὐτοδικίως ἀκύρους καὶ ἀνευ ἀποτελεσματος ὡς πρὸς τὴν ὁμάδα πάσας τὰς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένα, ἑτεροβαρεῖς πράξεις καὶ ἄλλας πληρωμάς, ἂν ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος μετὰ τὴν ἐποχὴν τὴν ἐν αὐτῷ ὀριζομένην, ἀλλὰ κατὰ τὰς τοῦ ἐπομένου ἀρθρου 157 καθ' ἧς τὸ κύρος ἢ μὴ τῆς ὑπὸ τοῦ πτωχεύσαντος καταρτισθείσης ἀμφοτεροβαροῦς συμβάσεως ἐξαρκᾶται ἐκ τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ δικαστοῦ ἐκτιμῶντος τὰς περιστάσεις καὶ ἀποφαινομένου περὶ αὐτῆς.

Ἐπειδὴ τὴν αὐτὴν ἀνωτέρω σύμβασιν δὲν κρίνει ἀκυρωτέαν τὸ Δικαστήριον λαμβάνον ὑπ' ὄψει, ὅτι δι' αὐτῆς ὁ φειλέτης, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ συμβολαίου, ἐξεχώρησεν ἀπζίτησιν ἀνήκουσιν αὐτῷ καὶ δικαστικῶς στασιαζομένην, πρὸς τὸν Ρουστέμ. Μπιστολάκη, ἵνα ἀπαλλαγῆ τοῦ ἐπιδικίου χρέους, ὕπερ ἐξησφελίζετο δι' ὑποθήκης ἐγγεγραμμένης καὶ ἐπὶ κτημάτων του, ἕτινα οὕτω μένουσιν ἐλεύθερα καὶ ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς ὁμάδος τῶν πιστωτῶν, ἀναλαβόντος τοῦ ἐκδοχέως τὴν ἐξόφλησιν τῆς ἀπαιτήσεως τῆς μεταβιβασθεί-

σης μεταγενεστέρως αὐτῷ ὑπὸ τοῦ δανειστοῦ τοῦ πτωχεύσαντος Π. Φούμη ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ τὴν δοθησομένην ἐρμηνείαν εἰς τὰ μετὰ τοῦτων συνδόξαντα διὰ τοῦ συμβολαίου.

Ἄριθμ. 108 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐν ὁμοψηφίᾳ ἐκδοθεῖσα ἀφοῦσα ἐκκαθάρισε ν παλαιῶν χρέους Δήμου εἶναι τελεσίδικος καὶ δύνата νὰ ἐκτελεσθῆ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεισιν προθεσμίας.— Ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἀκούεται καὶ μετὰ 15 ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως γινομένη. Προκειμένου περὶ ἐξοφλήσεως χρέους τοῦ Δήμου, δύναται οὗτος ν' ἀναθήσῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς διαιτητάς.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ προσκαγομένου καὶ μὴ προσκαλλομένου ὑπ' ἀριθ. 11496 ἐπιδοτηρίου τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος Ἰω. Κουλιζάκη ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1 τοῦ 1904 διαιτητικὴ ἀπόφασις ἐπεδύθη τῷ δικηγόρῳ Ἀντωνίῳ Ἀνθούσῃ ὡς πληρεξουσίῳ τοῦ ἤδη ἐφεισβλήτου Δήμου τῆς 27 Ἰανουαρίου 1906, ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως δὲ ταύτης μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1906 ἀνκοπῆς τοῦ ἤδη ἐφεισβλήτου Δήμου, παρήλθεν ἡ πρὸς ἔφεισιν, κατὰ τῆς προμνησθείσης διαιτητικῆς ἀποφάσεως προθεσμία, δὲν ἰσχυρίζεται δὲ ὁ ἐφεισβλήτος Δήμος, ὅτι ἐκοινοποίησε τῶν νῦν ἐκκαλοῦντι ἔφεισιν κατὰ τῆς δικιτητικῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἄλλως τε, ἐν ὁμοψηφίᾳ ὑπὸ τῶν διαιτητῶν ἐκδοθεῖσα ἦτο τελεσίδικος καὶ ἀνευ δικαστικῆς κυρώσεως κατὰ τὴν ρητὴν διάταξιν τοῦ ἀρθ. 2 ἐδ. 3 τοῦ εἰδικοῦ νόμου 416 περὶ πληρωμῆς τῶν πρὸ τοῦ 1897 ὀφειλῶν τοῦ Δήμου, οἷα τυγχάνει καὶ ἡ περὶ ἧς πρόκειται τοῦ ἤδη ἐφεισβλήτου Δήμου, ἀρα καὶ πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεισιν προθεσμίας, καὶ ἡδύνατο συνεπῶς, νὰ περικθῆ αὐτῇ, οὔση τελεσιδικία, ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν, διότι ἐκ τοῦ ὅτι κατὰ τὸ ἀρθρον 124 τῆς Πολ. Δικονομίας, δικιτη-

τική απόφασις δὲν δύναται νὰ ἐκτελεσθῇ εἰ μὴ ἀφοῦ ἀπεφάνητο αὐτὴν ἐκτελεστέην ὁ ἀρμοδίος Πρόεδρος, δὲν ἔπεται ἀναγκαιῶς καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ περιαφθῆ εἰς αὐτὴν ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος, ἦτοι νὰ ἐκδοθῇ τὸ ἔνταλμα τοῦ προέδρου πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν εἶνε ἄκυρον τὸ ἀνακοπτόμενον ἔνταλμα, ὡς ἐκδοθὲν πρὸ τῆς παρελεύσεως τῆς πρὸς ἔφεσιν προθεσμίας, πρὸ τῆς ὁποίας μόνον νὰ ἐκτελεσθῇ δὲν δύναται ἢ μὴ τελεσίδικος καταστάσα δικαιοτηρικὴ ἀπόφασις· ὅθεν ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου ἐξελέγχεται ἀνυπόστατος.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀπαρδέκτου ὡς ἐκπροθέμου τῆς κατὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 82 τοῦ 1906 ἐντάλματος τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν ἀνακοπῆς τοῦ ἡδὴ ἐφεσιβλήτου, ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1 δικαιοτηρικῆς ἀποφάσεως, κοινοποιηθείσης τῷ πληρεξουσίῳ τοῦ ἐφεσιβλήτου τὴν 27 Ἰανουαρίου 1906, μέχρι τῆς κοινοποιήσεως τῆς ἀπὸ 20 Μαρτίου 1906 ἀνακοπῆς αὐτοῦ παρήλθον πλείονες τῶν 15 ἡμερῶν, στερεῖται νομίμου ὑποστάσεως, διότι οὔτε τὰ ἀρθρ. 318 καὶ 319 τῆς Πολ. Δικονομίας τὰ ὁποῖα ὁ ἐφεσίβλητος Δήμος ἐπικαλεῖται ἀναγράφουσι προθεσμιακτινὰ διὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοῦ ἐντάλματος τῆς ἐκτελέσεως δικαιοτηρικῆς ἀποφάσεως, οὔτε τὸ ἀρθρ. 129 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τοῦ 1904 καθιεροῦν τὸ ἐνδικον μέσον τῆς ἀνακοπῆς κατὰ τοιοῦτου ἐντάλματος, ὀρίζει τοιαύτην προθεσμίαν, μόνον δὲ τὸ ἀρθρον 365 Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880 κηρύσσει ἀπαράδεκτον τὴν κατὰ τῆς πρὸς πληρωμὴν ἐπιταγῆς ἀνακοπὴν, ἐὰν γίνῃ αὕτη 15 ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐπιταγῆς, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν, ἀπὸ 20 Μαρτίου 1906, ἀνακοπῆς τοῦ ἡδὴ ἐφεσιβλήτου Δήμου δὲν προσβάλλεται τοιαύτη ἐπιταγή, ἀλλὰ μὲν

νον τὸ τῆς ἐκτελέσεως ὑπ' ἀριθ. 82 (1906) ἔνταλμα τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν.

Ἐπειδὴ τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον δεχθὲν διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ τὴν προμνησθεῖσαν ἀνακοπὴν τοῦ ἡδὴ ἐφεσιβλήτου Δήμου καὶ ἀκυρώσαν τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1 δικαιοτηρικὴν ἀπόφασιν, ὡς μὴ ἐκδοθεῖσαν ἐντὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζομένων τριῶν μηνῶν, προφανῶς ἤμαρτε, διότι ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδόθη τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1904, ἦτοι τὴν τρίτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συνυποσχετικοῦ συνταχθέντος τὴν 14 Ὀβρίου 1904, καθόσον αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαιοτητῶν θεωροῦνται ἐκδιδόμεναι οὐχὶ διὰ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν, ἢ ὅποια παρ' οὐδεμιᾶς τοῦ νόμου διατάξεως διατάσσεται, ἀλλ' ἅμα περατωθῇ καὶ συνταχθῇ τὸ περὶ αὐτῆς ἔγγραφο (ἴδε Οἶκον. § 224 Σημ. 3), καὶ διότι ἄλλως τεδὲν διαρκεῖ μὲν ἡ συνυπόσχεσις πλέον τῶν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς συντάξεως τοῦ συνυποσχετικοῦ, κατὰ τὸ ἀρθρ. 115 Πολ. Δικονομίας ἐὰν δὲν προσδιορισθῇ ἡ διάρκεια αὐτῆς προηγουμένως ὑπὸ τῶν διαδίκων, ἀλλ' ἐν προκειμένῳ διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Ὀβρίου 1904 συνυποσχετικοῦ συνταχθέντος μεταξὺ τοῦ Ἄντωνίου Ἀνθούση ὡς πληρεξουσίου τοῦ ἡδὴ ἐφεσιβλήτου Δήμου καὶ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος προσδιωρίσθη ρητῶς ὑπὸ τῶν διαδίκων τούτων ἡ διάρκεια τῆς συνυποσχεσεως εἰς 17 μῆνας ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συνυποσχετικοῦ, αἱ δὲ ἐνστάσεις τοῦ ἐφεσιβλήτου Δήμου 1) ὅτι ὁ δικηγόρος Ἀνθούσης δὲν εἶχεν εἰδικὴν πληρεξουσιότητα νὰ προσδιορίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς συνυποσχεσεως εἰς 17 μῆνας καὶ 2) ὅτι ἔπρεπε πρὸς σύνταξιν τοῦ συνυποσχετικοῦ, νὰ δοθῇ προηγουμένως ἡ ἄδεια τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου πρὸς τὸν Δήμαρχον καὶ νὰ ἐγκριθῇ αὕτη παρὰ τοῦ Νομάρχου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Δημοτικοῦ Νόμου, προκειμένου περὶ νομικοῦ προσώπου, ἔχοντος ἀτελεῖ νομικὴν ἰκανότητα, δὲν κρινονται βάσιμοι, διότι ὁ δικηγόρος Ἀνθούσης, καθὰ εἴρηται, εἶχε

διορισθῆ γενικός πληρεξούσιος, δοθείσης αὐτῷ καὶ τῆς εἰδικῆς ἐντολῆς τοῦ διορισμοῦ διαιτητῶν ἀνευ περιορισμοῦ ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς διαρκείας τῆς συνυποσχέσεως, καὶ ἄδεια δὲ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὅπως παραμεθῆ ἢ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος διαφορά, πρὸς ἐκκαθάρισιν τῆς ἀπαιτήσεως αὐτοῦ εἰς διαιτητάς, ἐδόθη διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 16 ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1904 ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, δι' ἧς διορίσθη καὶ διαιτητῆς ἐκ μέρους τοῦ Δήμου ὁ Χαρ. Πλουμιδάκης, ἡ ἀπόφασις δ' αὕτη τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου δὲν ἔχρηζε τῆς ἐγκρίσεως τῆς προϊσταμένης διοικητικῆς ἀρχῆς, ἦν ἀπαιτοῦσι τὰ ἄρθρα 58 καὶ 59 τοῦ Δημοτικοῦ νόμου 411, προκειμένου περὶ ἐξοφλήσεως χρέους τοῦ Δήμου, οὔτε ἐκωλύετο οὗτος ὡς νομικὸν πρόσωπον, μὴ ἔχον τὴν ἰκανότητα νὰ διαθέσῃ ἐλευθέρως τὸ δικαζόμενον πρᾶγμα, νὰ ἀναθέσῃ τὴν ἀπόφασιν εἰς διαιτητάς συνωδᾶ τῷ ἄρθρῳ 110 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἄριθμ. 109 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Διὰ τῆς κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἀνακοπῆς μόνον λόγοι κατ' αὐτοῦ καὶ τῆς κηρύξεως του δύνανται νὰ προταῶσι.— Ἀκυρότητες ἀναφερόμεναι εἰς τὰς προηγηθείσας πράξεις ἐκτελέσεως δὲν ἀκούονται, τίκτουςι δὲ μόνον δικαίωμα ἀποζημιώσεως.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ συνδυασμένα ἄρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας 677, 679 καὶ 735 πᾶσα προσβολὴ κατὰ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῶν προγραμμάτων πρέπει νὰ γίνεται ἐντὸς τῆς διὰ τῶν ἄρθρων τούτων τασσομένης προθεσμίας, βραδύτερον δὲ γινομένη κρίνεται ἀπαράδεκτος, ἡ δὲ ἀνακοπὴ κατὰ τοῦ πλειστηριασμοῦ καὶ τῆς κηρύξεως αὐτοῦ διὰ νὰ εὐσταθῆ πρέπει νὰ περιέχῃ λόγους κατὰ τοῦ κύρους αὐτῶν τούτων τῶν πράξεων καὶ μόνον αὐτῶν, αἱ πρὸ αὐτοῦ δὲ ἀκυροπράξεις αἰ μὴ ἐμπροθέσμως προσβλη-

θεῖσαι δικαίωμα μόνον πρὸς ἀποζημιώσιν χορηγοῦσιν (ἴδε ἄρθρ. 679).

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 27 Ἰανουαρίου 1905 ἀνακοπῆς αὐτῆς ἡ ἐκκαλοῦσα οὐδένα λόγον ἀκυρότητος προβάλλει κατὰ τῆς κηρύξεως καὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ αὐτοῦ στρέφεται δὲ μόνον κατὰ τοῦ κύρους τῶν ἐπιδόσεων τῆς κατασχετηρίου ἐπιταγῆς καὶ τῶν προγραμμάτων, καὶ ἐπιβληθητικῶς ἐπικαλεῖται τὴν παραγραφὴν καὶ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους δι' ὃ ἐνηργήθη ὁ προσβαλλόμενος πλειστηριασμός, ἡ τοιαύτη ὁμῶς ἀνακοπὴ κρίνεται ἀπαράδεκτος, κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων ἄρθρων, τῆς ἀκυρότητος τῶν πράξεων τούτων καλυφθείσης ὡς μὴ ἐγκαιρῶς προσβληθείσων.

Ἄριθμ. 111 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Ἡ παραγραφὴ κατὰ τὸν Ὁθωμ. Ἀστικὸν Κώδικα ὑπολογίζεται εἰς σεληνιακά ἔτη.— Ἐνστάσις καταβολῆς προταθείσα ἱπικουρικῶς μετὰ τὴν παραγραφὴν, δὲν ἀποτελεῖ ὁμολογίαν διακόπτουσαν ταύτην.

Ἐπειδὴ ὡς δεικνύται ἐκ τῆς παραβολῆς τῆς χρονολογίας τῆς πτώσεως τοῦ ἐπιδίκου γραμματίου καὶ τῆς χρονολογίας τῆς ἀγωγῆς, ἡ ἐπίδικος ἀπαιτήσις εἶναι προδήλως παραγεγραμμένη παρελθόντων δέκα πέντε σεληνιακῶν ἐτῶν, καθ' ἃ πρέπει νὰ μετᾶται ὁ χρόνος τῆς παραγραφῆς, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἰσχύοντα καθ' ὃν χρόνον ἐγενήθη καὶ ἐξεδικάσθη πρωτοδικῶς τὸ ἐπίδικον δίκαιον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι τὸ ἐνάγον ταμεῖον ἰσχυρίσθη διακοπὴν παραγραφῆς διὰ τῆς καταβολῆς 80 γροσίων, τὸν ἰσχυρισμὸν ὁμῶς τοῦτον δὲν ἀπέδειξε τὸ ταμεῖον, τοῦναντίον δὲ ὁ πρωτοφειλέτης ὡμῶς τὸν ἐπιβληθέντα αὐτῷ ὄρκον περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἐγένετο ἡ καταβολὴ αὕτη, ἐπομένως ἐπιστώθη δικαστικῶς τὸ ἀναλυθὲς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου. Ἄλλὰ

τὸ αὐτὸ ταμεῖον ἐπεκλήσθη πρὸς διακοπὴν τῆς παραγραφῆς κατὰ τὴν τελευταίαν μετ' ἀπόδειξιν συζήτησιν ἐνώπιον τοῦ πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου καὶ τὰς ὑπὸ τῶν ἐναγομένων κατατεθείσας διπλοτύπους ἀποδείξεις αὐτοῦ τὰς ἀποδεικνύουσας καταβολὰς ἐναντι τοῦ ἐπιδίκου χρέους, ἐκ τῶν ἀποδείξεων ὅμως τούτων δὲν δύναται νὰ ἀντλήσῃ δικαιώματα τὸ Κοινοφελὲς ταμεῖον, διότι ἀνεξαρτήτως τοῦ ζητήματος, ἐὰν αἱ ἀποδείξεις αὗται δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἔγγραφα νομοτύπως συνταγμένα καὶ ἀποδεικτικὴν ἰσχύϊν ἔχοντα ὡς μὴ φέροντα τὴν ὑπογραφήν τοῦ παρ' οὗ ἐκδίδονται, αὗται κατατέθησαν πρὸς ἀπόδειξιν καταβολῶν, ἅς ἐπεκλήσθησαν οἱ ἐναγόμενοι κατὰ τὴν πρώτην συζήτησιν ἐπικουρικῶς ὅπως καὶ μετὰ τὴν ἐνστάσιν περὶ παραγραφῆς, τὰς καταβολὰς δὲ ταύτας ἐπὶ πᾶσιν ἠρνήθη τὸ ταμεῖον κατὰ τὴν συζήτησιν ἐκείνην, οὐδὲ ἀνεγνώρισεν ὡς γενομένης, ἀφοῦ δὲ οἱ διάδικοι δικαιοσύνται κατὰ τὸν νόμον νὰ ἐπικαλεσθῶσιν καὶ ἀντιφατικὰς ἐνστάσεις, δὲν δύναται δὲ τὸ δικαστήριον στηριζόμενον ἐπὶ τῆς ἀντιφάσεως ταύτης τῶν ἐνστάσεων ν' ἀπορίψῃ αὐτάς, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ ἐκάστην κατ' ἰδίαν καὶ ἀνεξαρτήτως ἀλλήλων ὀφείλει ἐπομένως τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἐπὶ τοῦ προκειμένου νὰ ἐξετάσῃ τὴν ἐνστάσιν τῆς προτεινομένης παραγραφῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπικουρικῶς προτεινομένων καταβολῶν ἂν καὶ ἠδύνκτο τις ἀμφιβάλλων νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἀφοῦ ὑποσδῆποτε αἱ ἀποδείξεις κατατέθησαν ἀποτελοῦν κοινὸν μέσον ἀποδείξεως καὶ τὸ ταμεῖον δύναται νὰ ἐπικλήσθῃ αὐτάς πρὸς ἀπόδειξιν τῆς δικοπῆς τῆς παραγραφῆς.

Ἄριθμ. 112 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ν. Γιαμαλικῆς Ἐφετῆς

Ὁ ἐμβολιασμὸς δὲν ἀποτελεῖ χειρουργικὴν ἐπέμβασιν οὐδ' ἀμειβεται ὡς τοιαύτη. — Ἐμβο-

λιασμὸς ἐνεργηθεὶς κατὰ παραγγελίαν τοῦ Νομάρχου βαρύνει τὸ Δημόσιον.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπ' ἀριθμ. 433 νόμος ἀρθρ. 26, ἰδίαν ποιούμενος τῶν μαιεύσεων μνεῖαν δικιεῖ τὴν ἐργασίαν τοῦ ἱατροῦ εἰς δύο κεφλικῶδεις κατηγορίας, τὴν τῶν ἀπλῶν ἐπισκέψεων καὶ τὴν τῶν χειρουργικῶν ἐκτελέσεων, οὐδένα δὲ ὄρισμὸν δίδων χαρακτηρίζοντα ἐκτέραν τῶν κατηγοριῶν τούτων, ἐπαφίησιν εἰς τὸν δικαστὴν νὰ κρίνῃ περὶ τούτου ἔπειδὴ ὅμως ἡ χρῆσις ἀπλῶς τοῦ νιστηρίου δὲν δύναται προδήλως καὶ κατὰ τὴν κοινὴν πεῖραν νὰ προσδώσῃ χαρακτηρὰ χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως εἰς πρᾶξιν ἀπλουστάτην, οἷα εἶναι ὁ ἐμβολιασμὸς, οὐδαμῶς δύναται οὗτος νὰ θεωρηθῇ χειρουργικὴ ἐπέμβασις κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἢ διάκρισις ἄλλως τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος καθιεροῦ ἀκαγράφων χειρουργικῶν ἐπισκέψεων καὶ χειρουργικῶν ἐκτελέσεων ἀμειβῶν τὰς πρώτας διπλασίως μόνον τῶν ἀπλῶν ἐπισκέψεων, τὰς δὲ δευτέρας διὰ μείζονος ἀμοιβῆς, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ νομοθέτης τὰς μικρὰς ταύτας διὰ νιστηρίου ἐργασίας θέλει νὰ χαρακτηρίσῃ ὡς ἐπισκέψεις διπλασίως μόνον ἀμειβομένας καὶ ὅχι ὡς χειρουργικὰς ἐκτελέσεις ἀβάσιμον ἐπομένως τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἀφοῦ μάλιστα τὸ πρωτόβαθμον Δικαστήριον ἔταξεν αὐτῶ ἀμοιβὴν ἄρ. 2 δι' ἕκαστον ἐμβολιασμὸν, ὅστις εἶναι τὸ διπλάσιον τοῦ κατωτέρου ὀρίου, ὅπερ ὁ νόμος ἐτάξε διὰ τὰς κατ' οἶκον τοῦ ἱατροῦ ἐπισκέψεις, οἷα εἶναι καὶ ὁ ἐπιδίκος ἐμβολιασμὸς, τοῦ ἐνάγοντος μὴ ἰσχυριζομένου ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ ὅτι ἐπεσκέφηται ἕκαστον ἐμβολιασθέντα παιδίον ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ μόνον ὅτι μετέβη εἰς τὸ χωρίον ἐνθα κατώκουν οἱ ἐμβολιασθέντες παῖδες, διὰ τὴν μετέβασιν ὅμως τῶ ἐπιδικάζονται ὀδοιπορικὰ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐν τῇ δικογραφίᾳ ἐγράφων καὶ ἐκ τῆς ἀρνήσεως τοῦ Δημοσίου

νά λάβη τὸν ἐπαχθέντα αὐτῶ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 950 (1906) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ὄρον, ἀποδεικνύεται ἡ βᾶσις τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνάγοντος, ὅτι κατ' ἐντολὴν τοῦ Νομάρχου Χανίων ἐνεβολίασε τοὺς παῖδας, οὓς ἀναγράφει ἐν τῇ ἀγωγῇ αὐτοῦ καὶ ἐπεθεώρησε τὴν ἀγορὰν Βουκολιῶν κατὰ τὸν ἐν τῇ ἀγωγῇ χρόνον.

Ἐπειδὴ αἱ πράξεις αὗται γινόμεναι κατ' ἐντολὴν τοῦ Νομάρχου εὐθύνουσι τὸ Δημόσιον κατὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 51 Νόμου, ὅστις ρητῶς λέγει ὅτι αὐτὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν Συμβούλου ὁ Νομάρχης μεριμνᾷ ὅπως ἐνεργῆται γενικὸς τῶν κατοικῶν ἐμβολιασμὸς καὶ ἐνεργῆται ἡ ἐπιτήρησις ἐπὶ τῶν τροφίμων, ξενοδοχείων, καφενείων κλπ. χάριν τῆς υἰείας τῶν πολιτῶν. (ἴδε ἄρθρ. 24 καὶ 25 τοῦ νόμου τούτου) οὕτως ἄλλως ἐρμηνεύουσι καὶ οἱ συγγραφεῖς τὰς διατάξεις ταύτας τοῦ νόμου καὶ ἐν Ἑλλάδι ὅπου ἰσχύουσιν ἀπαράλλακτα καὶ ἔνθεν ἐλήφθησαν παρ' ἡμῶν.

Ἄρθρ. 113 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θεόδ. Θεοδωρόπουλος

Ἐφετῆριον, μὴ σημειῶν τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως εἶναι ἔγκυρον, ἐφ' ὅσον ἐν αὐτῷ ἀναφέρεται τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄκυρον τὸ δικόγραφον τῆς ἐφέσεως, ὡς ἀβασίμως οἱ ἐφεσίβλητοι ἐνίστανται, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι δὲν σημειοῦται ἐν αὐτῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, καθόσον ἀναφέρεται τὸ περιεχόμενον τῶν οὕτως ὡςτε νὰ μὴ γεννᾶται οὐδεμία ἀμφιβολία περὶ αὐτῶν. (Οἰκονομ. Ἐγγχειρ. Πολ. Δικον. § 235 σημ. 2)

Ἄρθρ. 114 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ν. Γραμαλάκης

Ἐπὶ ἀδικαιρέτων δανείων ἢ διεκδικήσεως κατεσχημένων πραγμάτων ἀνηκόντων εἰς πλείονα ἢ ἐφεσιδέον νὰ ἀπειθῆται κατὰ πάντων τῶν ἐχόντων συμφέρον.

Ἐπειδὴ ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1575 ἐκθέσεως πλειστηριασμοῦ τοῦ συμ-

βολαιογράφου Χανίων Ἰω. Βολβεράκη, τὰ κινητὰ τὰ κατασχεθέντα ὑπὸ τοῦ κλητῆρος Μιχ. Βερίθῃ καὶ πλειστηριασθέντα ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου τούτου, τοῦ πλειστηριασματοῦ τῶν υποίων ἢ διανομῆ εἶναι τὸ ἀντικείμενον τῆς προκειμένης δίκης, κατεσχέθησαν, ὡς ἀνήκοντα καὶ εἰς τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς . . . . . καὶ ἐπωλήθησαν ὡς περιουσία τῶν τριῶν τούτων, οἵτινες κατὰ τὴν πρωτόδικον διαδικασίαν ἐκλήθησαν νὰ παραστῶσιν ὡς ὀφειλέται τῶν ἀναγγεληθέντων καὶ κύριοι τῶν πλειστηριασθέντων κινητῶν, καλῶς ἐπομένως καὶ νομίμως ὁ ἐφεσίβλητος ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἔφεσις τοῦ ἐκκαλοῦντος ἔπρεπε ν' ἀπειθῆται καὶ κατὰ τῶν τριῶν τούτων ἀδελφῶν καὶ οὐχὶ μόνον κατὰ τοῦ ἐνός, διότι εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ ἐκκαλῶν δὲν εἶναι ὡς ποχρεωμένος πάντοτε ν' ἀπευθῆται τὴν ἔφεσιν του κατὰ πάντων τῶν διαδικῶν κατὰ τὴν πρωτόδικον δίκην, τοῦτο δὲ συνάγεται σαφῶς ἐκ τοῦ ὅλου τοῦ περὶ ἐφέσεως μέρους τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας καὶ ἰδίως ἐκ τῆς φράσεως τοῦ Β' κεφαλαίου «περὶ τίνων καὶ κατὰ τίνων δύναται νὰ γίνῃ ἔφεσις» εἰς ὃ κεφάλαιον ἀνήκει καὶ τὸ ἐπικαλούμενον ἄρθρον 581, ὅταν ὅμως πρόκειται περὶ ἀδικαιρέτων δικαίων ἢ περὶ διεκδικήσεως κατεσχημένων πραγμάτων, ὅπως ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὁ ἐκκαλῶν ὀφείλει ἀναγκαστικῶς ν' ἀπευθῆται τὴν ἔφεσιν του κατὰ πάντων ἐκείνων οἵτινες εἶναι φυσικοὶ ἀντίδικοι αὐτοῦ, ἵνα ἔχη ἀποτελέσματα ἢ ἔφεσις τοῦτο σαφῶς διδάσκειται ὑπὸ τοῦ Οἴκον. (Ἐγγχειρ. Πολ. Δικον. ἐν κεφαλαίῳ «ἐφεσις» ἐρμηνεύοντος τὸ ἄρθρον 774 Ἑλλ. Πολ. Δικον. τὸ ὅποιον ἐπὶ λέξει ἀντέγραψεν ἡ ἡμετέρα Πολ. Δικον. ὑπ' ἀριθ. ἄρθρ. 581) σταθερῶς δὲ ἔχει λύσει καὶ ἡ νομολογία τῶν Ἑλ. Δικαστηρίων, οὐδὲ δύναται ἄλλως νὰ θεωρηθῆ λυσιτελής ἔφεσις κατ' ἀποφάσεως διανεμούσης ἐκπλειστηριασμοῦ καὶ ὀρίζουσας τὸ ἀνήκον ἐκάστῳ τῶν ἀναγγεληθέντων, ὅταν ἐνῶ δι' αὐτῆς ζητεῖται μεταβολὴ τοῦ πί-

νακος τῆς κατατάξεως ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐπιδικασθῶσι τῷ ἐκκαλοῦντι πλείονα τῶν ὅσα διὰ τοῦ πίνακος τούτου ἐδικαιώθη νὰ λάβῃ, ἀφαيروμένα ἐκ τῶν ὅσα ἐπεδικάσθησαν εἰς τοὺς ἄλλους ἀναγγεληθέντας, οὗτοι δὲν καλοῦνται νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς ὁποίας ἔχουσι συμφέρον, καὶ ὅταν, ἐνῶ τὸ διαν-μητέον ἐκπλειστηρίασμα εἶνε προ-ἰὸν περιουσίας πωληθείσης ὡς ἀνηκούσης εἰς τρεῖς συγκυρίους καὶ διενεμήθη διὰ νὰ ἐξοφληθῶσι χρεὴ καὶ τῶν τριῶν, διὰ τῆς ἐφάσεως ζητεῖται νὰ θεωρηθῇ περιουσία τοῦ ἐνὸς μόνον τούτων, δὲν καλοῦνται δὲ οἱ δύο ἄλλοι εἰς τὴν διαδικασίαν ταύτην εἰς ἣν ἔχουσι πρόδηλον συμφέρον νὰ παρίστανται.

Ἄριθμ. 116 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἄποφαισι ἐπιβάλλουσα ὅρκον μετὰ τῶν συνεπειῶν γίνεται ὀριστικὴ ἅμα τῇ δόσει τοῦ ὅρκου καὶ δὲν ἀνακαλεῖται συνεπεῖα ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας ἐφ' ὅσον προ τῆς ὀρκοδοσίας ὄντ' ἐξεδόθη ἀπόφαισι ἐπιτρέπουσα τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τυχαίως.

Ἀντιρρήσεις κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας ἐξετάζονται μόνον ἐὰν ἀφορῶσι τὸ τυπικῶς ἔγκυρον αὐτῆς.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 176 τῆς Πολ. Δικονομίας αἱ ὀριστικαὶ ἀποφάσεις δὲν δύνανται ν' ἀνακληθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου, ὑφ' οὗ ἐξεδόθησαν, ἢ ἀπόφαισι δὲ ἦτις ἐπιβάλλει ὅρκον καὶ ὀρίζει τὰς μετὰ τὴν δόσιν συνεπειὰς γίνεται ὀριστικὴ εὐθύς ἅμα δοθῇ οὗτος, ἐκτὸς ἂν τὸ Δικαστήριον, γενομένων ἀντιρρήσεων κατὰ τῆς ὀρκοδοσίας διατάξῃ νὰ δοθῇ ὁ ὅρκος ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἰσχύος τῶν ἀποτελεσμάτων του μετὰ τὴν ἀπορρίψιν τῶν ἀντιρρήσεων, διατάξῃ δὲ τοῦτο δι' ἀποφάσεως, καθόσον ἢ ἀναστολῇ τῆς ἰσχύος τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς δόσεως τοῦ ὅρκου ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς ἐκδικάσεως καὶ ἀπορρίψεως τῶν ἀντιρρήσεων, ἀποτελεῖ ἀνάκλησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἐπιβαλοῦσης τὸν ὅρκον καὶ ὀρίζουσης τὰς συνεπειὰς τῆς δόσεως ἄνευ τοῦ ρηθέντος ὅρου, ἀνακαλοῦνται δὲ ἀποφάσεις ὑπὸ τοῦ

ἐκδόντος αὐτὰς δικαστηρίου ἐπίσης μόνον δι' ἀποφάσεως (ἀπόφ. Α. Π. 22 τοῦ 1900 322 τοῦ 1902, 2, 17, 363 καὶ 448 τοῦ 1903, 743 τοῦ 1899 Ἐφ. Ἀθηνῶν καὶ 144 τοῦ 1903 Ἐφ. Πατρῶν). Κατ' ἀκουλουθίαν τούτων, ἀφοῦ ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ ἀνωτέρω πρακτικοῦ, δὲν ἐξεδόθη ἀπόφαισι ἐπιτρέπουσα τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου τυχαίως καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς μὴ ἰσχύος τῶν ἀποτελεσμάτων του εἰμὴ μετὰ τὴν ἀπορρίψιν τῶν ὑποβληθεισῶν ἀντιρρήσεων, ἐπεταὶ ὅτι μετὰ τὴν δόσιν αὐτοῦ, ἀπαράδεκτοι πλέον εἰσὶν αὐταὶ ὡς ἀπευθυνόμεναι κατ' ἀποφάσεως ὀριστικῆς καὶ μὴ δυναμένης νὰ ἀνακληθῇ ἄλλως δὲ αἱ κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὀρκοδοσίας τίνος ἀντιρρήσεις, ὡς στρεφόμεναι κατὰ τῆς δι' ὅρκου διεξαγομένης ἀποδείξεως, δύνανται μὲν νὰ ἐξετασθῶσι κατὰ τὴν διεξαγωγὴν αὐτῆς καὶ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, δέον ὅμως ν' ἀφορῶσιν εἰς τὸ τυπικῶς ἔγκυρον ἢ μὴ τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως καὶ μόνον ὅταν τοῦτο προσβάλλεται διὰ τῶν ὑποβαλλομένων ἐν αὐταῖς λόγων εἶναι ἐξεταστέα, πᾶσα δὲ ἄλλη ἐν αὐταῖς αἰτήσις περιστρεφόμενη εἰς τὴν ἀνάκλησιν τῆς προεκδοθείσης καὶ τὸν ὅρκον ἐπιβαλοῦσης ἀποφάσεως ἢ εἰς ἀναθεώρησιν αὐτῆς τείνουσα, ἀπορριπτέα ἐστὶν ὡς ἀπαράδεκτος, τοῦ Νόμου οὐδαμῶς προσδιδόντος τοιοῦτον δικαίωμα τοῖς διαδίκους τῆς δι' ἰδιαιτέρας τοῦτέστι αἰτήσεως προσφυγῆς εἰς τὸ Δικαστήριον πρὸς ἀνάκλησιν τῶν ἀποφάσεών του, ἦτις ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ Δικαστήριον δυνάμενον αὐκοθεν ν' ἀνακαλέσῃ τὰς εἰς ἀνάκλησιν ὑποκειμέναις ἀποφάσεις του, εἴποτε ἤθελεν ἐξετάζον ἐκ νέου ταύτας, τὰς εὖρει ἡμαρτημέναις (Α. Π. 513 τοῦ 1905) ἐν προκειμένῳ δὲ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος, ἐν αἷς διχτυποῦνται αἱ ἀντιρρήσεις, οὐδεμίαν αὐτῶν στρέφεται κατὰ τοῦ κύρους τῆς ὀρκοδοσίας, ἀλλὰ πᾶσαι τείνουσιν εἰς ἀνάκλησιν καὶ ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς τὸν ὅρκον ἐπιβαλοῦσης ἐπομένως καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀπαράδεκταί εἰσιν.